

miljø m.m. blandt samarbejdspartnerne i udviklingslandene. Adskillige danske firmaer har allerede benyttet sig af denne mulighed.

Faglige rettigheder og virksomheders sociale ansvar er i høj grad tænkt ind i erhvervsinstrumenterne, og det er ikke kun begrænset til PS-programmet.

Om det tredje og sidste punkt om civilsamlingsindsatsen i kampen for faglige rettigheder vil jeg gerne understrege, at regeringen anser det for vigtigt at støtte civilsamlingsindsatsen i udviklingslande, hvor demokratiet er beskedent og overholdelsen af menneskerettighederne er begrænset.

En sådan form for bistand til civilsamlingsindsatsen gives f.eks. i Zimbabwe og Swaziland. Her får både Fagligt Fællesforbund og Ulandssekretariatet statslige bistandsmidler til at støtte fagbevægelsen. Fagbevægelsen kan spille en vigtig rolle i udviklingsprocessen. Det gælder ikke kun historisk, hvis man f.eks. ser på udviklingen i vores eget samfund, men det gælder også for landene i Syd. Så regeringen ser ingen problemer i at støtte fagbevægelsens udviklingsaktiviteter, herunder fremme af faglige rettigheder.

Tilsvarende prioriterer regeringen støtten til et stabilt arbejdsmarked og bekæmpelse af arbejdsulykker samt hiv/aids, hvor fagbevægelsen også har en rolle at spille.

Jeg vil også gerne nævne, at Styrelsen for Internationalt Udviklings samarbejde i maj havde en drøftelse af fagbevægelsens rolle i udviklingsprocessen og gav en klar anbefaling til fortsat støtte til fagbevægelsens udviklingsaktiviteter.

Den anbefaling er jeg enig i, men vi skal selv sagt til stadighed sikre, at kvaliteten af fagbevægelsens udviklingsindsats er, som den skal være, og lever op til de høje standarder, der gælder for dansk ngo-bistand generelt.

Forslagsstillerne ønsker et større bidrag til civilsamlingsorganisationernes arbejde for faglige rettigheder i udviklingslandene. Også det må imidlertid bero på en konkret afvejning og vurdering af de ansøgninger, der modtages. Den danske fagbevægelse har allerede en ganske omfattende portefølje af projekter i mange udviklingslande. Den samlede bevilling for disse projekter er på 114 mio. kr., som er ydet over ngo-bevillingen. Størstedelen af den støtte går via Fagbevægelsens Ulandssekretariat og Fagligt Fællesforbund.

Ser man på den årlige liste over de danske ngo'er, som modtager statslig støtte over ngo-bevillingen, så befinder de to organisationer sig stadig væk i top ti. Hertil kommer Ulandssekretariatets deltagelse i arbejdsmiljøprojekter i det sydlige Afrika, erhvervssektorprogrammet i Tanzania og bekæmpelse af børnearbejde i Bangladesh, som finansieres over andre bevillinger fra Udenrigsministeriet. Der anvendes således betydelige bistandsmidler til fremme af faglige rettigheder i udviklingslandene.

Forslagsstillerne har i øvrigt overset et væsentligt aspekt ved den danske ngo-bistand, nemlig at det lige så meget er de danske ngo'er som regeringen, der foretager en prioritering af den form for bistand. Regeringen bør alene lægge rammerne for ngo-bistanden og herefter overlade det til ngo'erne at søge om støtte til udviklingsaktiviteter ud fra deres egne interesser og kompetencer. Hvis regeringen på forhånd fastsætter en fast andel af ngo-bistanden til fagbevægelsen, ville dette med god grund kunne opfattes som urimeligt af andre danske ngo'er.

Som bekendt blev det som en del af finanslovaftalen for 2004 i efteråret 2003 vedtaget, at det statslige tilskud til rammeaftalen med Ulandssekretariatet skulle ophøre fra og med finansloven for 2004. Jeg finder ikke grund til, at vi igen skal diskutere den beslutning, da regeringen allerede har givet en grundig redegørelse herfor.

Vi gjorde det klart, at der var tale om en politisk prioritering af statens midler, samt at regeringen ikke er forpligtet til at yde tilskud til bestemte organisationer ud fra et lighedsprincip. Desuden gjorde regeringen opmærksom på, at Ulandssekretariatet fortsat kan søge om tilskud til enkeltprojekter fra den pulje, som på finansloven er afsat til ngo'er. Med andre ord indebar beslutningen ikke, at Ulandssekretariatet fremover var afskåret fra at gennemføre bistandsindsatser med statslig støtte, som det fremgår af førnævnte toptiliste over modtagere.

Til sidst en kommentar til forslaget om finansiering af beslutningsforslaget med 400 mio. kr. ekstra i 2006-2009. Som det fremgår af regeringsgrundlaget, ligger det fast, at Danmark fortsat skal være blandt de lande, der yder mest i udviklingsbistand. Regeringen fastholder det nuværende reale bevillingsniveau gennem en årlig pris- og lønregulering. Regeringen vil samtidig sikre, at Danmark ikke kommer under 0,8 pct. i BNI i udviklingsbistand. Dermed ligger de midler, der er til rådighed for udviklingsarbejdet,